

La fàbrica
d'esperit
de
Ca'n Patxeco

ES MOÏ NOU

VILAFRANCA

MAIG ● 93
NÚMERO 74

LA COORDINADORA
DE SON NUVIET
ES PRESENTÀ
A BONANY

RÀDIO LA VILA
PRESENTA EL
SEU PROGRAMA
D'EMISIÓ

EL C.F. VILAFRANCA
CONTINUA
GUANYANT
PERÒ NO PUJA
POSICIONS

LA BANDA DE
MÚSICA PODRIA
DESAPARÈIXER

ORFÈDRA
CORONA

PSM

Nacionalistes de les Illes Balears

Vota Sebastià Serra

El PSM al Congrés dels diputats: Economia i País

Per Sebastià Serra i Busquets
candidat del PSM-ENE Nacionalistes de les Illes Balears al Congrés

El proper dia 6 de juny els ciutadans de les Illes Balears elegiran set diputats que els hauran de representar al llarg de quatre anys en el Congrés dels Diputats. Fins ara han estat sempre, des de l'any 1977, partits centralistes els que s'han repartit els escons. Dia 6 això canviarà. Per primera vegada un diputat nacionalista, del PSM-ENE Nacionalistes de les Illes Balears podrà fer-se escoltar a Madrid. Per primera vegada hi haurà un diputat que treballi pensant sempre primer amb els interessos de les nostres Illes Balears.

No es tracta ara de fer una pormenorització del nostre programa electoral, sinó que voldria fer arribar als lectors d'aquesta publicació unes reflexions personals sobre què podria fer com a diputat al Congrés per la nostra economia i, per tant, pel nostre país.

Pens que ja és ben hora de començar a qüestionar-nos certes coses que fins ara pensàvem però no ens atrevíem a dir en veu alta. Els mallorquins hem estat porucs, massa porucs a l'hora de defensar el nostre país, Mallorca, de les agresions externes. Tots sabem que la nostra economia no passa precisament pel millor temps possible. Hi ha crisi. Tanquen comerços, els pagesos estan descapitalitzats i desmoralitzats, les indústries petites i mitjanes que queden es veuen oblidades per part del govern central i autonòmic, pagam moltíssims impostos, l'Estat no interveix a les nostres illes més que una minúscula part del total que se'n duu cap a Madrid...

Deia que hem estat porucs perquè totes aquestes coses les veim i, sobretot, les patim, i resulta que no ens hem atrevit a denunciar-ho i a actuar en conseqüència. Jo crec que la raó de l'actuació de la majoria dels mallorquins respón a què no volíem que ens diguessin que som uns insolidaris i que no volem participar en el desenvolupament de les regions espanyoles que són pobres.

Però aquest sentiment de culpa per ésser més rics que altres llocs, o manco pobres sengos es miri, s'ha d'haver acabat. Els nostres doblers han servit per a fer monstruositats. Amb els nostres doblers s'han fet burrades com l'AVE i, ara, resulta que el propi ministre Borrell diu que aquest tren no és una inversió per a rendiment econòmic sinó per «imatge». O sigui, nosaltres patim carències d'hospitals, de carreteres en bon estat, les nostres institucions tenen uns pressuposts realment miserables... i ens diuen que l'AVE que ha costat centenars milers de milions de pessetes no guanyarà una pesseta i que només és una qüestió d'imatge!. Això no pot ser. És imprescindible una veu nacionalista a Madrid per a denunciar ben fort aquests abusos. Un diputat del PSM-ENE Nacionalistes de les Illes Balears podria fer que aquests desbarats o no es fessin o, com a mínim, que no es fessin sobre les espatlles dels mallorquins.

Jo crec amb la solidaritat. Crec que hem d'ajudar a que les regions pobres d'Espanya surtin de la seva situació de subdesenvolupament. Però tot, inclús la solidaritat, té un límit. Quan els nostres impostos —que surten de la nostra feina de cada dia— són mal utilitzats, tenim dret a dir que no. Que no estam disposats a seguir fent els beneïts. Pensau per un moment perquè serveixen bona part dels doblers que pagam: per a fer burrades com l'AVE i per subvencionar obra de dubtosa rendibilitat social o econòmica que es fan només en funció dels interessos electorals del PSOE. Si a nosaltres ens sobrassin els doblers, bé, mira, potser no passaria res. Però resulta que aquí i ara tenim greus problemes econòmics. Encara no tenim una llei de comerç —gràcies a l'ineficàcia del PP, ja que això és responsabilitat del Govern de'n Cañellas— que protegeixi el petit i mitjà comerç contra l'avarícia sense fi de les grans superfícies. Clar que si que hi ha d'haver grans supermercats, però en la dosi necessària. El que no podem és carregar-nos els nostres petits i mitjans empresaris, perquè això és igual a suïcidar-nos.

La situació turística és preocupant. Tenim una planta hotelera que necessita ser reformada de cap a peus. Això significa inversions de molt milers de milions de pessetes. El govern de'n Cañellas diu que no té doblers, però tampoc fa cap passa per arreglar res. El Govern del PSOE ni se'n preocupa del que passa al turisme a Balears; per ells no existim.

Cada dia molts mallorquins veuen com la seva empresa tanca i es troben en el carrer, fent més llarga la llista dels aturats. O no tanca però els treuen. I pareix que això no preocupa a ningú, els nostres pagesos veuen com irremediablement s'està perdent la capacitat de supervivència de l'agricultura mallorquina: diuen, tant el PP com el PSOE, que aquí el que s'ha de fer és turisme i prou: jo no ho crec això, estic convençut que la pagesia té un futur.

En Cañellas no fa res i els socialistes, a Madrid, només pensen en conhortar els seus votants d'Andalusia, Extremadura i qualque altre lloc. ¿I a nosaltres qui ens defensa? Fins ara ningú. Així de clar: Ningú.

Dia 6 no hi haurà majories absolutes. Serà l'hora de Mallorca, i de les Illes Balears. A la fi ens hauran d'escoltar. El govern, sigui del PSOE o del PP, haurà de cercar el suport dels nacionalistes bascos o catalans, com ja va passar en temps de l'UCD. Si hi som tendrem la oportunitat, a més dels catalans i dels bascos, de fer-nos valer.

Publicació mensual de
l'Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Depòsit Legal
PM: 366 - 1986

Edita:
Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Reproducció fotogràfica:
Joan Jaume

Redacció i col·laboradors:

Jaume Català Sansó
Andreu Bauçà
Francesc Amengual
Joan Barceló
Joan Jaume
Bartomeu Català
Biel Monserrat
Jaume Nigorra
Jaume Sansó
Pere Fons
Col·legi Públic
Bernat Estrany
Gabriel Gelabert
Televisió Vilafranca
Damià Agustí
Miquel Barceló
Bàrbara (Manacor)
Joan Estrany
Xavier Cañada
Joan Bauzà

Impresa a: Tirrena, S.A.
Pintor Joan Gris, 2. Tel. 55 52 12
07500 Manacor

Els articles publicats en aquesta
revista sols expressen l'opinió
dels seus autors

Funcionament de la depuradora

Un dels grans problemes de la civilització són les aigües brutes. Fins ara havíem tengut els clots negres (encara n'hi ha que els hi tenen), però aquests duen problemes, ja que freqüentment s'infiltra l'aigua bruta i contamina els pous d'aigua neta que hi pugui haver aprop. Per això es feia necessari la canalització de les aigües brutes i consegüentment una depuradora.

Però, i com funciona una depuradora? Molts haureu sentit a dir que la depuradora que fan a Vilafranca és de llagunatge. Aquest tipus de depuradora es basen en la no intervenció de l'home en la depuració de l'aigua. Es tracta d'aigües embassades en les que s'hi produeix una autodepuració natural.

En primer lloc, l'aigua és canalitzada, mitjançant tuberïes cap al torrent. Una vegada ha arribat passa per un procés físic anomenat pretractament, que consisteix en fer passar l'aigua a través de dues xarxes de diferent diàmetres. La primera no deixa passar les partícules més grosses que 40 mm., aquest procés s'anomena extracció de gruixats. La segona xarxa no deixa passar partícules més grosses que 1,5 mm. de diàmetre, anomenant-se el procés desarenat. L'eliminació de tot el que s'acumuli a les xarxes es farà mecànicament mitjançant recolectors.

Una vegada passat el pretractament l'aigua és bombejada cap a la llacuna d'aïreació. Aquí l'aigua que arriba és mesclada amb la que hi ha, mitjançant uns difusors, que tenen com a funció principal oxigenar l'aigua. Dins aquesta llacuna és on se dona el procés més important de la depuració. El consum total d'oxigen de la llacuna d'aïreació se compon del necessari, pel creixement microbià i per la respiració endògena del fang.

El que fan els microorganismes és transformar la matèria orgànica en composts minerals. Aquests composts poden ésser aprofitats per les algues, i aquests poden aportar oxigen, ja que si aquest no basta es fan necessaris els difusors. Els fangs tenen una part orgànica i és per això que també necessiten oxigen. Així, l'aigua residual que té matèria orgànica dissolta i en suspensió anirà depurant-se per acció dels microorganismes existents i el fang en excés que se genera. S'ha calculat un temps de residència de 7 dies per que la matèria tingui temps d'oxidar-se.

Després, l'aigua passa a la llacuna de decantació primària, on decanten totes les partícules en suspensió. El temps de residència en aquesta llacuna, és mínim; però l'aigua ha de dur una velocitat mínima perquè les partícules sen vagin al fons. Els fangs que se depostaran a la llacuna s'hauran d'extreure cada 4 anys, més o manco.

Amb aquest període de temps ja estan totalment mineralitzats i en condicions òptimes per l'aprofitament agrícola.

En darrer lloc l'aigua va a la llacuna de decantació secundària, on se du a terme una desinfecció biològica per efecte de les algues i els raigs solars. Està formada per dues zones: la primera és de reserva per quan estigui fora de servei la de decantació primària; la segona és d'embelliment, on l'aigua estarà un dia. En aquesta zona les aigües estan baix l'acció de les radiacions ultraviolades, que eliminen la turbesca de l'aigua.

Les aigües una vegada depurades seran tirades al torrent. Un possible utilitat d'aquesta aigua és la d'emprar-la per regadiu. El que caldria fer és una altra llacuna d'estabilització, com més grossa millor, per a que l'aigua pogués tenir molt de temps de resistència i assegurar així les seves bones condicions. Aquest procés no està inclòs al projecte de la depuradora, però se fa referència a ell com una possible alternativa en aquesta aigua.

Per acabar, m'agradaria dir que no perquè tinguem les aigües bones canalitzades en podem gastar més que quan teníem les cisternes; hem de pensar que fa uns quants anys plou poc i que d'aigua no en sobra. Igualment amb la depuradora: una cosa curiosa és que els olis (qualsevol oli) alteren els processos que se donen a la depuradora, ja que són mals d'eliminar. Una solució és que enlloc de tirar l'oli de cuina i altres a l'escurador el posem dins un potet i el tirem al fems.

Xisca Martí

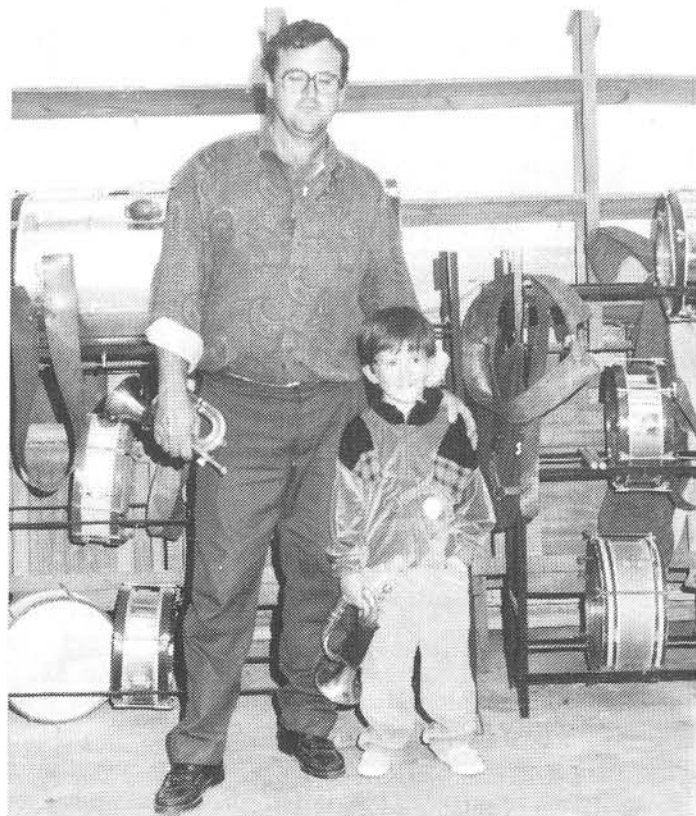
La Banda fou creada ara fa 40 anys

La banda de música travessa la pitjor crisi dels darrers anys. El motiu principal és la manca de gent i, principalment, jove, que continuï la tasca que s'ha anat fent durant els darrers quaranta anys.

La banda en els darrers anys havia agafat un cert prestigi dins l'àmbit de comparses, i fins i tot, ha organitzat en dues ocasions les «Trobades de Bandes de Tambors i Cornetes» amb un èxit excel·lent, tant en participació de bandes com del poble. Ara

ja hi ha el dubte de si la propera edició de la Trobada es durà a terme o no.

Una de les alternatives més clares per a la continuïtat de la banda és la incorporació dels anteriors (o «més vells») tamborers i corneters, per tal de donar peu als més jovenets a l'hora d'actuar davant el públic. Una altra solució podria ser la retirada dels actuals vestuaris, ja que són una despesa important, juntament amb l'instrument, a l'hora d'incorporar-se a la banda.

L'atur arriba al 8 per cent a Vilafranca

Segons dades de l'Institut Balear d'Estadística, l'atur a Vilafranca afecta al 8,04 per cent del total de la població activa. Un total de 771 vilafranquers estan en disposició de treballar, d'aquesta cifra 709 tenen un lloc de feina i 62 figuren a la llista d'atur. D'aquest grup de treballadors que cerquen feina 6 ho fan per primera vegada i 56 ja han tingut contracte laboral en alguna ocasió.

D'aquestes dades es desprèn que l'atur al nostre poble està prou lluny de la mitja nacional, que està al voltant del 17 per cent i les previsions pels propers mesos és de que vagi en augment.

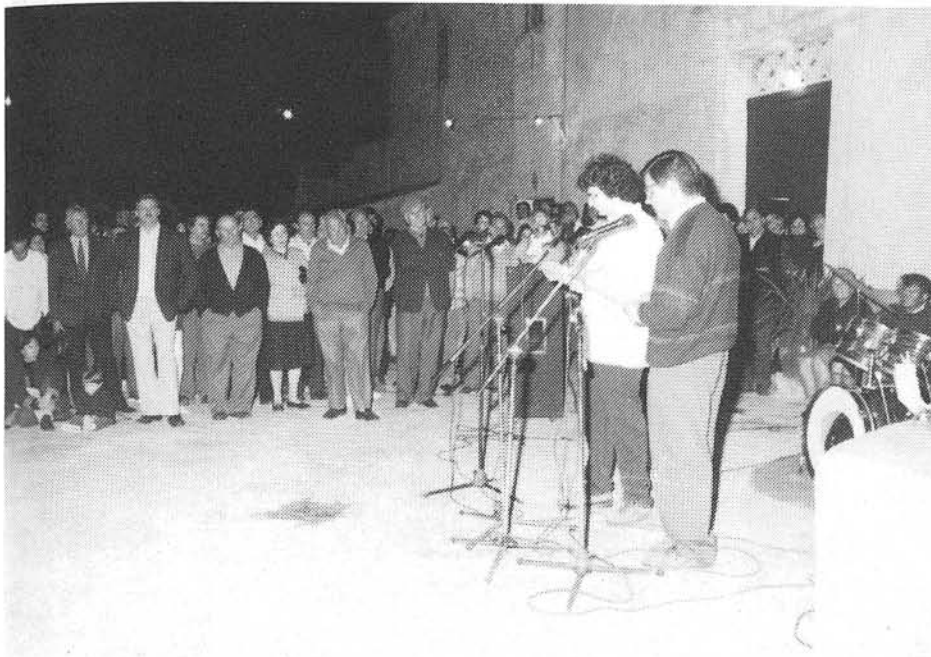
La pagesia i la construcció, així com derivats d'aquesta darrera rama són els principals sectors de treball en el nostre terme municipal. També cal tenir en compte que hi ha un gran nombre de treballadors vilafranquers que tenen el seu camp de treball en el sector serveis. Les perspectives a curt termini són semblants a les generals. La situació de crisi fa que moltes empreses, petites i mitja-

nes vagi en molta cura a l'hora d'augmentar el seu planter d'opera-

ris i esperen que la situació sigui més optimista.

La coordinadora de Son Nuviet es presentà a Bonany

El puig de Bonany fou el lloc de reunió entre els pobles afectats, Petra i Vilafranca, per l'abocador de fems de Son Nuviet. El fet tengué lloc divendres dia 14 i en motiu del qual es presentà la Coordinadora que neix amb la finalitat d'aturar aquesta ini-

ciativa i potenciar el reciclatge del fems.

Un total de cinquanta entitats han recolzat l'iniciativa presa per la coordinadora, mitjançant adhesió escrita, i ho fan fet manifestant-se oberta-

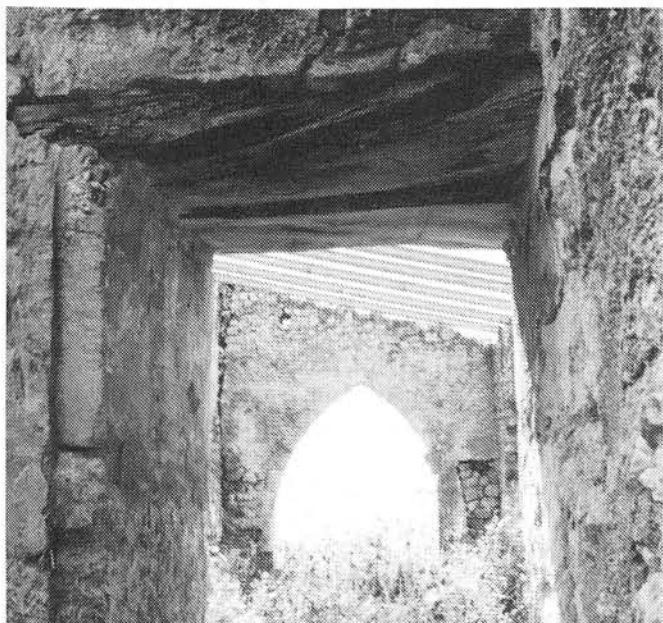
ment en contra de l'abocador i al mateix temps reclamant la recollida selectiva de fems. Una totalitat de 28 entitats a Petra, 10 a Vilafranca i altres onze repartides entre Sant Llorenç, Son Servera, Cala Millor, Son Carrió, Ciutat i Llubí.

Miquel Monroig de Petra, n'Andreu Bauça de Vilafranca, expresaren clarament la voluntat d'emprendre les mesures necessàries per evitar que Son Nuviet sigui finalment un abocador de fems i cendres.

El manifest fou clar: Volem ca nostra neta, l'aigua, l'aire i la terra. I tenim ben present que si nosaltres la volem així, així la tendrem.

La festa de presentació de la Coordinadora de son Nuviet va reunir unes 500 persones, cal dir que la presència vilafranquera no fou molt nombrosa. Després de la relació d'adhesions, varen intervenir dos convidats provinents de França que treballen a la recollida selectiva de residus, explicant els bons resultats que ha donat el reciclatge a les zones que s'han decidit per aquest model, Dunkerque i Lens

ON ÉS?

On és?

La guanyadora del mes passat és na Miquela Sansó que viu al C/ Rafel Jaume, 12 amb la resposta «Torre de fer Esperit». En vista que molt poca gent ho ha endevinat aquest mes vos oferim un poc de reportatge de lo que fou aquesta torre, desconeguda per molts de vilafranquers. En quan a la fotografia d'aquest mes ho hem posat un poc més fàcil. Envieu les cartes que volgüeu al C/ St. Martí, 29 i que tenguéu molta sort.

PATROCINA:
BAR RESTAURANT ES CRUCE

Crta. Palma - Artà Km. 40
Tel: 56 00 73 VILAFRANCA

Ràdio a la Vila

Em van demanar fa uns dies que fes un article o un comunicat representant l'emissora local, per tal d'informar més a la gent de La Vila sobre la Ràdio i les seves activitats.

Per això he agafat la ploma i he començat a cercar la inspiració. Val a dir que jo quan he de redactar un escrit faig a l'inrevés que l'atra gent, primer em preparo el paper, el «Tipexx»... I després em passo hores pensant que puc dir. Potser el procediment més comú és primer pensar i després posar-s'hi.

Però deixaré de xerrar de les meves estupideses i començaré a escriure sobre Ràdio la Vila. Que d'això va l'article!

Podriem començar amb una mica d'història, d'una manera molt breu:

L'emissora comença a emetre ja fa bastants anys, d'una manera prou exitosa, continuà així durant un parell d'anys i després la cosa aquesta de la Ràdio es va anar deixant, poc a poc, fins quedar en no-res.

Es al cap d'un temps quan entrem nosaltres, fa un poc més d'un any. Tot comença amb una o dues hores d'emissió musical, sense ànim d'aconseguir res concret, només entreteniment. A mesura que el temps passava vam anar veient que d'aquella vella emissora en podem fer quelcom de profit i útil pel poble. Però per aconseguir-ho calia posar-s'hi de bon de veres, fer una mica de feina i deixar l'emissora en condicions de començar de bell nou, de zero, però amb tota la voluntat del món per aconseguir una veritable emissora local.

Es llavors quan aconseguim formar part del Patronat de Cultura, amb el seu ajut i el de la gent del poble (recordau el sorteig de Nadal) aconseguim renovar l'equipament i la qualitat de les emissions, que fins llavors havia estat realment dramàtica. La cosa funciona, comencem a tenir una mica d'audiència, (que llavors era el millor regal que ens podien fer), reestructurem els horaris i

creem una sèrie de programes de diferents temàtiques; sempre dins les nostres possibilitats.

Darrerament hem començat a fer-nos un lloc entre les entitats culturals de Vilafranca i les seves activitats.

Ens hem adherit i hem participat a múltiples campanyes. S'ha incorporat gent nova a la Ràdio, i per tant

programes nous.

Recentment hem fet una emissió en directe i amb unitat mòbil, amb l'ajuda de la parròquia.

Es poden enumerar moltes altres coses: hem instal·lat telèfon, estem preparant la retransmissió en directe dels partits de futbol que es juguin a casa, i un llarg etcètera.

Però hi ha una cosa que em fa enrabiar cada cop que hi penso, i és que per fer coses noves es necessita gent nova.

Així que ja ho sabeu, si teniu una idea i us fa il·lusió fer un bon programa, no us ho penseu, no importa l'edat. Veniu a la Ràdio. N'hi ha prou amb dir-ho a qualsevol de nosaltres i ja està; el més divertit de tot és sentir com a ca teva et diuen que ho podries fer millor o que vaja una cosa més avorrida... Però això és el de menys! si hi ha voluntat segur que surt bé.

Passem a altres coses; l'horari de la programació no us el diré perquè espero que els de l'impremta l'hagin posat dins un quadradet per aquí de vora.

El més important ve ara: gairebé

tot el que s'ha aconseguit a la Ràdio i per la Ràdio ha estat gràcies a l'ajuda que molta gent ha prestat de forma desinteressada: El Patronat de Cultura, la Parròquia, l'Ajuntament, els

patrocinadors la gent que ens va comprar paperetes, l'amic que et deixa un disc, el que t'acompanya amb el cotxe a Manacor per comprar un cable, el que fa alguna donació sense voler res a canvi, la Televisió pel que ens ha deixat, el que et critica perquè t'ajuda a millorar, el que et dona ànims, el que et deixa la moto per anar a cercar un disc que t'has deixat a casa, la mare que suporta telefonades a hores intempestives, l'escola d'adults que un dia ens va deixar la seva gravadora, els que han consentit venir a xerrar d'alguna cosa, els bars que ens deixen algun disc,... I sobretot els qui ens escolten, tot i els nostres errors.

A tots ells GRÀCIES, perquè sense ells Ràdio la Vila no existiria.

Xavier Cañada i Crespi
en representació de tots els
membres de Ràdio la Vila

Horari d'emissió de R.L.V.

104.5 F.M.

DISSABTES

16:30 Quatre Barres
17:30 Es Racó d'en Tià
18:30 Salvatge
19:30 Fi d'emissió

DIUMENGES

12:00 Magazin
14:00 Exits
16:00 Fi d'emissió

Telf: 83 20 72

Vilafranca, 13 de Maig de 1993

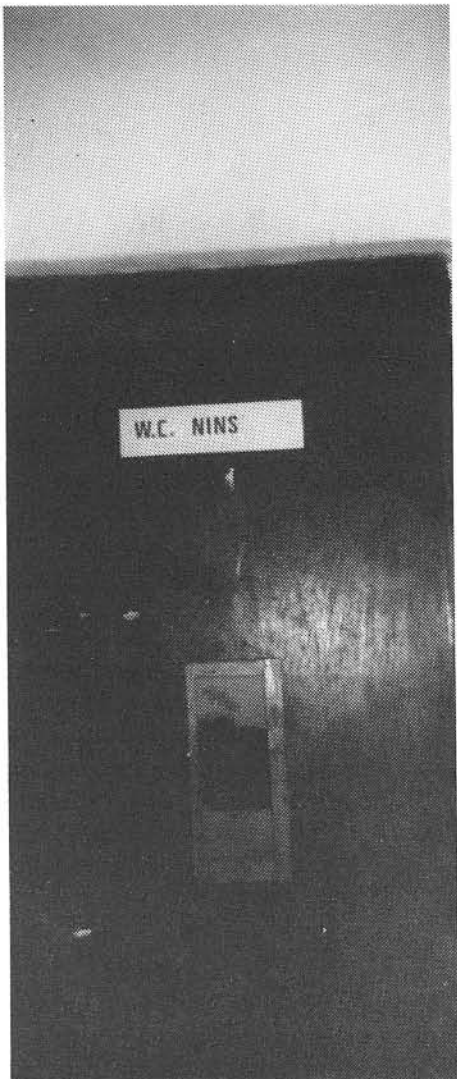
Excel.lentíssim Ajuntament de Vilafranca:

Som els alumnes de 7è i 8è del Col·legi Públic Es Cremat, el motiu d'aquesta carta és el de comunicar-vos sobre l'actual estat de l'edifici de l'escola.

Primer de tot, us volem comunicar que l'escola és el lloc on passam gran part del dia, a causa d'això necessitam condicions òptimes per poder-hi estar.

Resulta que les condicions que ens trobam en aquest moment son pèssimes. Per demostrar-ho a continuació us mostram una sèrie de fotografies, perquè com diuen «Una imatge val més que mil paraules».

Atentament els alumnes de 7è i 8è
us saluden

Festa del llibre

La festa del llibre a l'escola començà dia 26 al 29 d'abril. El lloc on es celebrà fou el C.P. Es Cremat. L'horari era dilluns, dimarts, dimecres i dijous, d'11 h. - 11'30 - 12'30 - 1'30 - 16h. - 17 h.

L'exposició de llibres es dividí en tres parts:

-Llibres antics, dels nostre pares quan anaven a escola.

-Contes fets pels nins més petits.

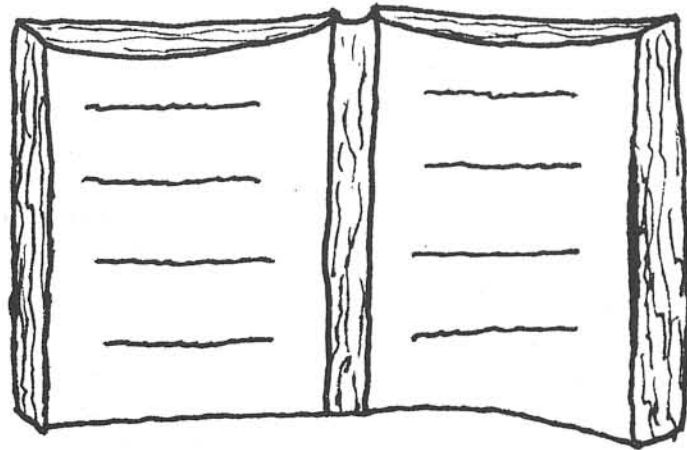
-Llibres de venda que havien portat els mestres d'un gran magatzem.

Els alumnes de 8è EGB varen fer uns cartells per penjar-los per botigues, bars o locals comercials, perquè la gent els ves i vengués a l'exposició i venda de llibres.

La nostra opinió personal és que hi havia molts pocs llibres i eren contes molts infantils. El lloc de venda no era gaire apropiat, els horaris no eren gaire apropiats per la gent, perquè la gent feia feina en aquesta hora.

I només hi podien anar els al.lots i algunes mares.

Fet per: **Tomeu Bauçà Mascaró**
Antonio Bou Bauzá

ha llibres per comprar».

Els llibres exposats eren fets pels alumnes. Els de preescolar, primer, segon, tercer, quart, cinquè, sizè, varen fer llibres ells mateixos, inventant històries o escrivint algunes històries ja inventades, varen escriure llibres com «Super Mario 3», «La bella y la Bestia», ... els de setè i vuitè varem dur llibres antics, dels seus pares i de les seves mares. Hi havia bíblies, llibres molt gruixuts (que eren els que els nostres pares duïen a l'escola), diccionaris,...

A l'exposició també hi havia llibre

per comprar, n'hi havia per totes les edats, de totes menes, pels més petits els llibres només tenien una paraula a cada pàgina i un gros dibuix ben pintat. Així com les edats anaven pujant en els llibres hi havia més paraules i manco dibuixos. Hi havia llibres de cuina, de fauna, contes, novel·les...

A Vilafranca no hi va haver altre exposició, però a Manacor, Petra i els pobles d'envoltant n'hi va haver unes quantes més.

fet per: **Margalida Riera Barceló (8è)**

Xavier Febrer (8è)

La setmana del llibre

La setmana del llibre començà dia 26 d'Abril i acabà dia 30 d'Abril. Dins aquesta setmana es fan exposicions i totes les llibreries aprofiten per dur els llibres a les fires i així poder vendre-ne. El dia més important d'aquesta setmana, és dia 23 d'Abril que és el dia de Sant Jordi. Aquest dia les al.lotes regalen als seus enamorats un llibre i els enamorats els donen les gràcies amb una rosa. Això és la tradició però els al.lots de la classe aquest any no mos han regalat cap rosa i com és lògic les nines no els hi han regalat cap llibre.

Els de vuitè vam fer un cartell que deia: «aquesta setmana a l'entrada de l'escola els mestres i els alumnes hem obert una exposició on també hi

Oh pobre noranta-tres!

Oh pobre noranta-tres,
te veig molt preocupat,
amb tot es camí tancat.
Obrir-lo, no sé qui és
qui per tal feina serveix
per obrir ses grans barreres;
ha esta com deixar voreres
sense cavar, es pagès.

Sa cosa s'agrarà,
d'això n'estic ben segur;
tothom n'es molt oportú
per qualche padrí cercar
pe poder-se col.locar
a seure a cadira blana;
sa calefacció amollada
i sa paga llavor cobrar.

Sa influència des Rector
pesava damunt es poble
i a dins Ciutat es canonge
i també es Governador.
Si anau a analitzar-ho,
veureu ses rels ben esteses
i el Bisbe amb ses llesteses
resol sa situació

De molt enrere sembraren
ses rels pel seu resistir
no han volgut desistir
sofrint ses grosses ventades.
molt fermes s'han 'guantades,
capejant tot temporal
és una força reial
que se du dins ses entranyes.

Es Governador tendrà
sa família col.locada,
cobrant una grossa paga,
d'això no se pot dubtar;
a ell se el seguirà
es Capità General
i es cap des Tribunal
darrera no quedarà

Tothom pren part en carrera
pe s'objectiu conseguir,
això que s'introduí
un ordre bastant severa.

Es Govern dugué primera
amb ses compatibilitats
Són papers ells empleats
pe eixugar-se es darrera.

Un i s'altre domés van
a desplomar es pollastre,
tot són de mateixa casta
de color si ho observau;
en Fraga va anar de blau
quan en Franco comandava,
es color ell canviava
quan el rei pujà al cavall..

Se pot observar ben clar
que no hi ha ideologies,
es pillo fa doctories
per molts de duros guanyar.
Des pedestal se tomà
Lenin, Stalin i Mac se Tun,
i Jesucrist per 'ver dat llum
a una creu se'l penjà.

A davant aquest mirall
dels homos reformadors,
se han pres altres patrons
amb molt diferents detall;
es so d'aquell batall
li han dat altre caràcter:
passejar amb bona barca
i atipat de menjar estrany.

Es moment mos ha arribat
que de res s'està segur;
no et pots fiar de ningú
perque prest t'haura enganat.
Observau s'Autoritat
que en el seu dia votàreu,
sa llendera li compràreu
i un garrot mal esporgat.

A on són es beneficis
que voltros heu coneguts?
Vos creien molts intruïts,
pegau dins es precipicis.
Se nos presenta unes crisis
que una gent passarà,
escassetjarà es pa,
sa carn, també ses espicis.

Vos heu fiat es veïnat
creant es Mercat Comú,
no hem de mester ningú
per estar alimentats.
Tenim de tot molt sobrat,
només nos falta benzina,
nos sobra matèria prima
amb molt grossa quantitat.

«Es Solleric»

A Sant Martí

Els racons i les porxades
la claror dels ventanals
els patis i les escales
de les cases senyorials

Piadós és de les pedres
i d'allò més arraïlat
ell intenta que això quedi
per a la perpetuïtat

Velles són aquelles pedres
i les parets de Sant Martí
-Què hi amagen les encletxes...?
-Quins secrets hi ha d'ahir?

Forma part ja de la història
que visqueren els padrins
enfonyall de mil paraules
d'una gent que ja morí

Han caigut dins «l'agonia»
els casals de Sant Martí,
ja no tenen l'harmonia
Cal no deixar-les morir!

L'heura t'abraça entristida
reforçant el teu encant
aguanta les teves cames
que tembeletgen quan cauis

Antònia Bover

Un dia que em trobava en un dels corrals d'una de les cases del carrer de Sant Martí em vaig girar, i esglaiat, cap a un «torre» que, just veïnat d'aquell jardí, s'alçava majestuosa cap al cel. Quan la mirava, sense saber exactament el què, vig pensar totd'una que devia ser qualche molí de vent d'aquells cinc que un temps hi hagué a la Vila (dels quals ara només ja ens queda «es Molí Nou»); però, tot seguit, en una rampellada del pensament, vaig entendre que això no podia ser. Car, era molt més estreta que una torre de molí. Allò, més aviat, s'assemblava més a una xemeneia o a un fúmeral. Aleshores, i esquitxat de ganes per esbrinar la identitat d'aquella edificació, no em vaig aturar fins que vaig haver aclarit una mica tot aquest entrellat...

La desapareguda fàbrica d'esperit de «can Patxeco»

Bé, aquesta torre es troba situada al carrer Rafel Jaume (conegut, abans, com a «carrer de ses parres»), al número catorze, a la casa de «can-Patxeco». L'únic testimoni viu que en sap qualche clarícia (és una llàstima que ja siguin morts tots els que m'haguessin pogut donar més informació) és madò Tonina Font i Bover, que ara té setanta-sis anys. Fou ella qui m'explicà un poc per damunt la història que va envoltar aquesta torre:

«El meu padrí —em conta—, que nomia Guillem Font, «Patxeco», era molt negociant i, com que li agradava molt trullar, va pensar que amb una fàbrica d'esperit podria fer doblers i, per això, la va construir.

I, aquesta fàbrica, crec que va ser l'única que hi va haver a la vila, d'esperit».

Per ventura qualcú, en llegir això, pensarà que aquesta iniciativa era un poc agosarada; però no és gens estranya si pensam en el caràcter de l'amo en Guillem «Patxeco»:

«El meu padrí, en el seu temps, va ser un home que sempre llegia i que li agradava molt la política. I, per l'època en què va viure, va tenir les idees molt avançades. Basta dir-te

que, anant contracorrent, va ser el primer de Vilafranca que es va casar pel civil».

Avui dia, malauradament, d'aquella antiga fàbrica d'esperit ja només en queda el fúmeral. Tota la resta se n'anà a norris en esbucar-la per fer-hi obra nova. I, a més a més, madò Tonina ja no en va saber res pus, d'aquella fàbrica de l'amo en «Patxeco». És clar, ella només sabia els quatre detalls que havia sentit contar a son pare, ja mort. Davant això, i perquè el que més m'interessava —que era la matèria primera i el procés global de fabricació de l'esperit— havia quedat a l'aire, vaig saber que a Felanitx, un tal Tomeu «Corna», que ara té setanta-cinc anys, havia fet feina durant uns vint anys a dues de les set fàbriques d'esperit que fa quaranta anys hi hagué a aquest poble (a la d'en Sagrera, primer, i a la d'en Perelló, després). Amb ell vaig anar a parlar i vaig aclarir algunes coses que ens poden il·lustrar com era el funcionament de la fàbrica de «Can Patxeco».

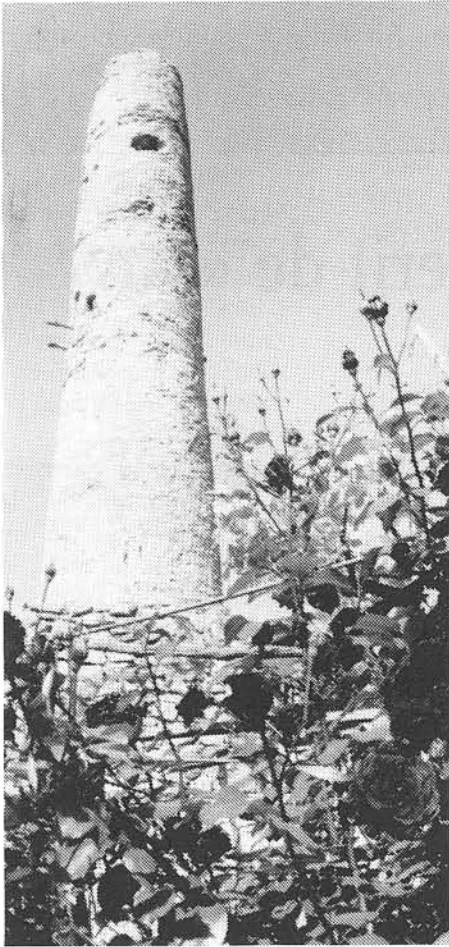
Tal com en conta l'amo en Tomeu, d'esperit se'n solia fer de quatre matèries bàsiques: de les cabeces de la porrasa (i en sortia un esperit de

molt mala qualitat), de les garroves (cosa no molt comuna), de la «molla» o pasta que quedava en premsar els raïms (i era, aquesta, la forma més generalitzada d'obtenir-lo) i, també, de les figues (de les quals, en sortia, segons l'amo en «Corna», el millor esperit que es podia fer)

El procés de producció industrial de l'esperit tenia tot a una sèrie de fases i components essencials, els quals crec que quedaran ben exposats gràcies a la gentilesa de Joan Perelló, felanitxer antic propietari d'una fàbrica d'esperit, que m'ha deixat fotocopiar un plànol complet d'una d'aquestes instal·lacions de finals del segle passat (1875-80), auvi dia ja esbucada (Mirau l'esquema)*

És clar, en primer lloc, el productor havia de triar de què faria l'esperit (de figa, de raïm, porrasa o garrova). Tot seguit, es rentava el producte escollit i es posava en remull a dins un cup. Una vegada fet això, es miraven els graus d'alcohol que tenia aquest «líquid» (que se solia conèixer com a «brisa») i, si ja eren els correctes, s'iniciava el procés de producció. Per començar, s'havia de fer foc a la «caldera de vapor» (que

era un depòsit circular, on al centre s'hi feia el foc i a les voreres, a dins un compartiment a posta, hi havia l'aigua) fins que s'assolissen les atmosferes necessàries per partir amb la producció. La «caldera de vapor», és clar, anava connectada a través d'un corredor a un fumeral molt alt (que és l'únic que queda a «can Patxeco») Aleshores, una vegada fet

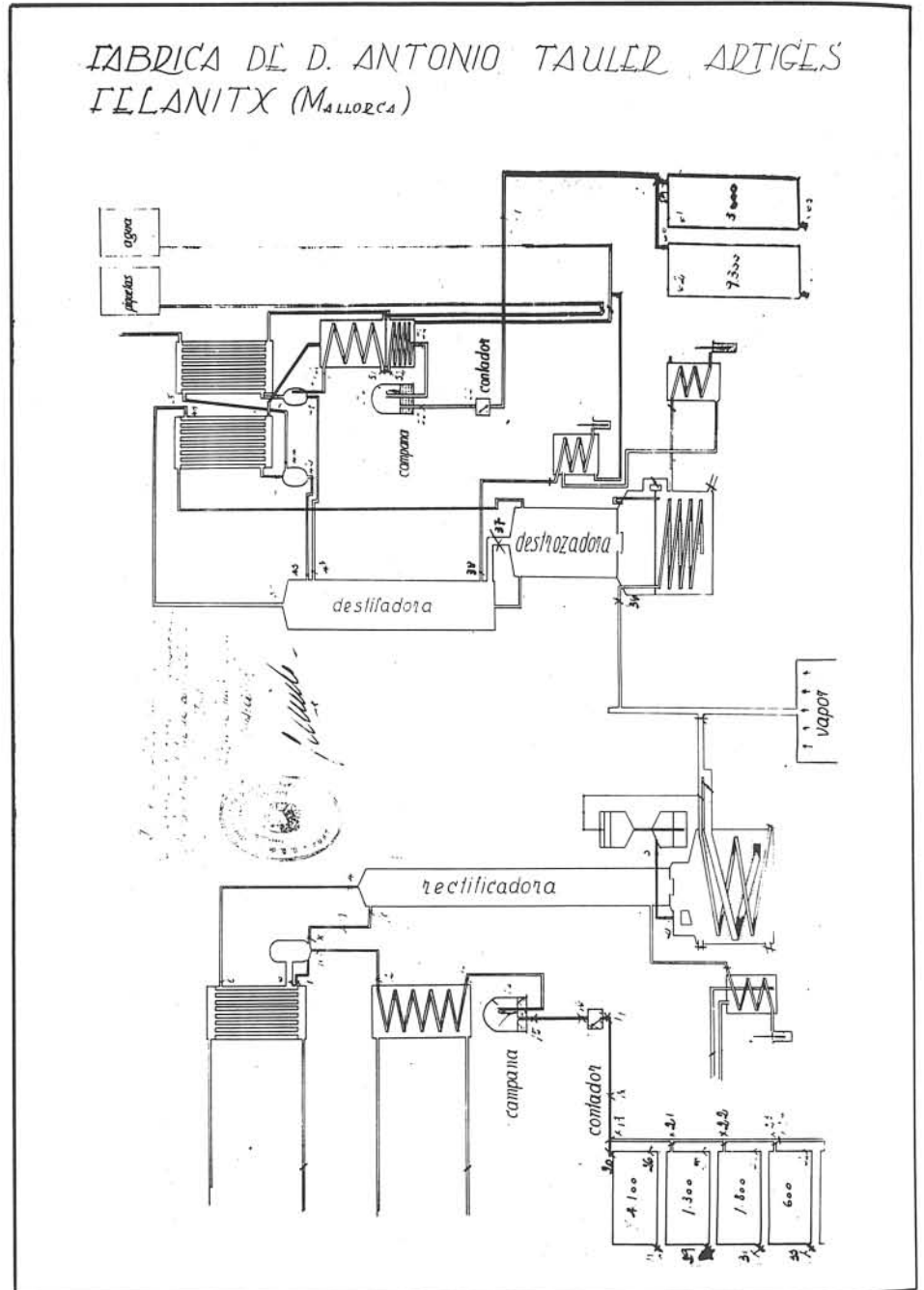

això, s'omplia el conducte de dins les calderes amb aquest vapor. A dalt, hi havia dos depòstis, als quals hi eren abombats el líquid per fer l'esperit i l'aigua, des d'abaix. Seguidament, s'amollava la «brisa» per avall, la qual, quan arribava a la caldera, que estava molt calenta, partia a bullir. El vapor que es produïa pujava per amunt, passant per la «destrossadora» i per la «destil·ladora», columna amb dos discs de coure foradats —o «sedassos»— que li anava eliminant les impureses. Per contra, els residus productius, ja en aquesta fase, s'amollaven per un grifó que tenia aquesta caldera cap a una sí-

quia. Quan aquest vapor arribava als condensadors, prèviament refrigerats amb l'aigua fresca del depòsit, s'iniciava la formació de l'esperit. L'itinerari continuava cap a un altre condensador, que aquesta vegada refrigerava aprofitant la «brisa» del de-

Tot això que he explicat es pot veure al fragment dret de l'esquema.

A la part de l'esquerra, en canvi, hi podem apreciar un procés de «Purificació», semblant a l'anterior, però molt més intens i ja definitiu, de l'esperit produït a la primera fase, per

pòsit superior. Tot seguit, l'esperit ja produït se n'anava a una campana de vidre, on s'acumulava i, passant per un contador mesurador dels litres produïts, arribava als cups definitius, a on quedava emmagatzemat.

tal que s'assolissen els noranta-sis graus necessaris.

I tot aquest cicle productiu arribava a allargar-se fins a una setmana (en Joan Perelló em diu que «com a mínim sempre durava cinc dies»).

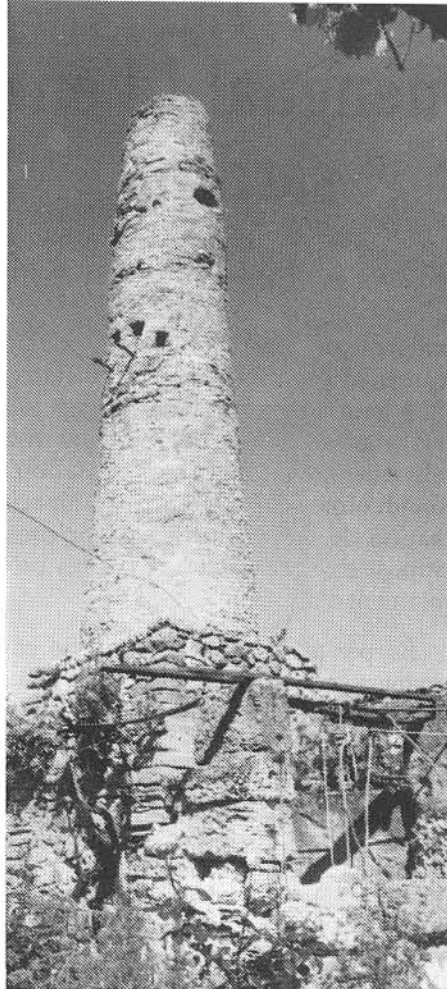
REPORTATGE

Ara bé, no es podia aturar; o sigui, que també hi havia d'haver un control de la fabricació dins la nit. Per tant, s'havia de fer tot seguit, del començament fins al final sense interrupcions.

Una altra dada curiosa és que la millor —o «única»— temporada per fer l'esperit era en l'hivern, per mor que er quan l'aigua era més freda i tenia més capacitat per fer efectiva la condensació del vapor.

Perquè vos faceu una idea de les produccions aconseguides, amb una fàbrica d'aquesta casta s'arribava a un output d'uns trenta litres per hora d'esperit bo. I, en termes de rendiment, d'uns dos mil litres de matèria prima («brisa»), se n'extreien setcents litres profitosos d'alcohol.

Un dels problemes més grossos amb què varen topar els productors d'esperit va ser, però, la gran quantitat d'imposts que el govern els feia pagar. A més a més, no sols hi havia el pagament d'aquest impost (que era en funció dels litres produïts), sino que, també, a l'hora de vendre'l, s'havia de demanar permís a la Guàrdia Civil. Ara bé, tot i que aquestes fàbriques estaven subjectes

a un estricte control per part d'inspectors, molta gent, sempre que podia, mirava de fer l'esperit d'estraperlo.

Encara que semblava mentida, la fàbrica d'en Joan Perelló (ben al contrari del que va succeir amb la nostra de «can Patxeco», que es va aturar de marxar ara fa més de cent anys) va funcionar fins fa només quinze anys (1978) quan l'esperit mallorquí, fet amb uns mètodes ja entiquats i a petita escala, no va poder competir amb el de la Península, molt més barat i, fins i tot, de més qualitat que l'autòcton perquè s'assolia amb grans produccions a escala, a través de l'anomenat «mètode de producció continu».

** La manca de temps de què disposava per fer aquest reportatge m'ha impedit que complementàs l'explicació amb una mostra fotogràfica de l'única d'aquestes instal·lacions que encara s'aixeca a Felanitx, al carrer «Roig», just devora el carrer «Proissos», propietat del ja desaparegut Joan Picó (també n'hi ha una altra de ben completa a Manacor).*

Andreu Bauçà

J A HA PLOGUT MOLT D'ENÇÀ...

Aquest és l'equip de la temporada 68-69 del Vilafranca, sens dubte un dels millors equips que ha tengut el poble. Els seus jugadors eren:

De dreta a esquerra i drets: l'amo en Vicenç, Fernández, Bauçà, Guardiola, Joan Vidal, Bernat Mesquida, Toni Margoi, Rafel Mesquida i Salvador.

Asseguts Guiem Vidal, Ramón, Lito, Belmonte, Ribes i l'altre germà de'n Belmonte.

Al.lots: Agustí, Pascual i n'Amador Murtero.

En Francesc Amengual i l'enterrament de la sardina

En relació a un escrit aparegut el passat mes a la revista d'Es Molí Nou, a l'apartat de «Notícies d'enlloc», i signat amb el nom de Francesc Amengual, m'agradaria fer algunes observacions, que crec que l'autor hauria fet bé de tenir en compte abans d'embarcar-se en la seva ja usual aventura satírica.

Es tracta, més en concret, del contingut del peu de la foto que hi surt en blanc. Aquí, criticant que l'actual equip de govern no hagi fet enguany la festa popularment coneguda com a «enterro de sa sardina», observa (són les seves paraules textuales que «per cert en el programa electoral del PSM-Independents de Vilafranca, a la pàgina tres diu: «Un poble que sap fer festa en germanor, demostra que estima les seves arrels...». I, tot seguit, en una demostració irònica, els dóna l'«ENHORABONA».

O sigui, el que jo entenc amb aquestes afirmacions (corregeix-me, Francesc, si vaig errat) és que es considera «s'enterro de sa sardina» com a una autòctona amb «arrels» i saba ben mallorquines. Aleshores, i davant aquesta malentesa concepció de la realitat, voldria deixar ben clar que l'enterrament de la sardina és una festa forastera, que, tenint el seu origen en una celebració carnavalesca madrilenya, no es va introduir a Catalunya, per exemple, fins a mitjan segle XIX; i, pel que fa a Mallorca, hi és de fa dos dies (a Vilafranca només fa uns quants anys que s'hi fa). Per tant, crec que és una gran llenegada —descomunal, diria jo— criticar una determinada agrupació pel fet que no hagi impulsat una festa de fora, de la Península. Ben al contrari, crec que l'eliminació dels actes festius d'una tal celebració

aliena, que mai no ha estat mallorquina ni prop ferir, és una iniciativa que hauria de ser aplaudida per tots els vilafranquers i seguida per tots els altres ajuntaments de Mallorca (evidentment, aquesta eliminació hauria de comportar un major pressupost econòmic per a les festes pròpiament d'aquí).

És per això, Francesc, que de cap manera no podem qualificar d'incomplidors el programa electoral l'agrupació del PSM-Independents de Vilafranca... perquè, ben al contrari del que ens insinues, ens ha sabut mostrar amb tots els ets i els uts que, almanco ells, estimen «les seves arrels».

P.D.: Si et retrec aquesta declaració en concret (ben segur que tu també hi estaràs d'acord) és perquè trob que quan un parla i no té raó en allò que diu, qualcú, si pot ser, l'ha de rectificar en les errades comeses. Vull fer-te avinent, però, que, tot i aquesta badada, algunes de les observacions i crítiques que fas —com ara la que surt al mateix apartat de Notícies d'enlloc», criticant l'Ajuntament per la brutor que hi havia a l'escorxador— són ben necessàries i positives per tal d'adreçar cap a una altra direcció les actuacions equivocades dels qui comanden. ¡Tant de bo tothom tengués una actitud crítica i activa davant allò malfet per les persones a qui hem donat la nostra confiança.... Ara bé, i deixant de banda les raons concretes que et mouen a la crítica (que crec que tu deus conèixer millor que jo), per ventura, una altra vegada, abans de posar-te a escriure sense to ni so, hauries de pensar i meditar sobre aquella dita popular que, sàviament, dicta: «qui molt xerra, molt s'esguerra» o aquella altra que observa que «per la boca mor el peix». En treuries molt de profit.

Andreu Bauçà

Rondalla depravada

El «Pasodoble» i el tractor

La moda que imposen els «Dominigueros» de sortir en tractor els caps de setmana pel nostre poble ens ha trasbalsat lleugerament. De tot d'una, sols un quants «Ciudadans de Poble» (Dits tots aquells que es pensen que en el poble troben el refugi ideal per esbargir-se de l'estrés de la capital) compraren un «PASCUALI», amb tracció da les quatre rodes i un petit remolc per dur tota classe de coses: feixos de llenya, sacs de fems, qualque sac de ciment per la caseta o, si calia, fer una carrossa per Sant Antoni.

Foren els primers innovadors d'una nova forma de diversió i la seva màxima inquietud era arribar a tenir més bòfigues a les mans que els altres.

Després d'uns anys arribaren els Senyors com l'amo En Biel a demostrar que el tractor no tant sols era un deport, sinó que imposava una mena de respecte, (un respecte vers tot els que pensen que dur corbata de dilluns a divendres i tractor de dissabte a diumenge demostra la solidesa humana i la personalitat suficient com per admirar-los). L'Amo en Biel i el seu tractor ja surten a les cançons; llegiu la lletra que ha dedicat «L'ORQUESTRA D'ALGAIDA» al meu amic i a la meva admirada nina:

El pasodoble 'M.A.M.'

Vos han tractat de princesa
i en teniu tot el posat,
amb el cosset ple de gràcia,
i el somriure dibuixat.

Verge, màrtir i esposada,
volíeu Mallorca per vós,
éreu vós per totes bandes,
però el senyor no era amb vós.

Maria Antònia,
sou la princesa
i ha de ballar qui vol estar enmig.
Maria Antònia,
quina cornada vos han pegada
i no ha estat el bou de Costitx.

La corneada.

Maria Antònia,
el tío Biel per celos,
com si fos un *culebrón*,
t'ha fet fora de *San Felio*
i ha firmat el teu *sepelio*
sense botar del tractor.

Ara regnau dins les ombres,
no sabeu què vos convé,
si estimau, vós, qui vos mata,
és que no vos voleu bé.

Si vos sentiú incompresa,
l'amo en Biel vos entén,
i malgrat que la vos clavi,
votau-li sí a la LEN.

Després de reflexionar sobre la lletra d'aquesta cançó, podem deduir que a tot arreu la gent comença a valorar la importància que té l'Amo en Biel i el seu tractor.

Conclusió: per sentir-vos realitzats dins aquesta vida us recoman que compreu un tractor, urbanitzau una zona natural, presentau-vos a President del Govern i traiu els qui formin coalició amb vosaltres en el vostre govern. En pocs anys us sentireu millor

Jaume Sansó Caldentey

Quines coses!

Ben mirat, un dia és un dia, per què no anar-hi avui que plou i segurament no haurà sortit de ca seva, o tal volta haurà anat a cercar esclata-sangs o caragols? és igual, avui m'armaré de valor i li diré a la cara, sense miraments, m'és ben igual sino em torna a parlar en la seva maleïda vida, que se'n vagi a porgar fum o fer grosses punyestes aquesta pardalla, o que s'ha cregut, que he nascut avui i em batiaren ahir vespre. Doncs ho té ben clar aquesta betzola. Ja començ a treure foc pels queixals, això no pot continuar així o sia que decidit, me n'hi vaig avui que tenc valor per dir-li.

Agaf el cotxe i cap a s'Alqueria Blanca manca gent, me'n fot de les conseqüències, ho he de fer i ho faré. Ja arrib, baix del cotxe tota decidida, sense remanar les pipelles toca la porta.

-Com anam, Aina? -em diu una veu que em resulta familiar.
-Passa, no tenguis por!

-I na Joana, on és? -li deman nirviosa.

-Què te passa avui, Aineta meva?, fas mala cara -em respon aquella al.loteta que feia com conèixer-me de tota la vida, però jo no l'havia vista mai. No obstant, jo estic completament segura que no m'he equivocat de porta. I la veu?, em resulta familiar!!!

Aquesta al.loteta ho sap tot de jo, sap el que m'agrada i el que em deixa d'agradar, sap el meu nom i els dels meus fills Jordi i Xisco. Què recoranta milions de punyetes estic fent aquí?. Jo me'n vaig.

-Adéu siguis qui siguis!!!!

Al cap de quinze dies em vaig assebeutar que na Joana s'havia fet la cirugia estètica i no sé quin grapat més d'operacions, i s'havia llevat vint anys de damunt, com si res, com si d'un miracle es tractàs, amb una nova tècnica que s'està provant a la clínica Mare Nostrum.

Josep Antoni Calvo

Amateurs

COLÒNIA 2 VILAFRANCA 0

Si fa dos mesos havíem dit que aquest any anar dins Llubí havia estat tot una aventura no se que podem dir del partit que es va jugar dins el que diven camp de futbol (ratonera) d'allà. Posarem un parell d'exemples: a les portes dels vestuaris només mitja porta, dones de 80 anys per dins el camp amb paraigües per agredir els jugadors visitants, pots de cervesa plens que volen des de la banda cap als jugadors visitants... i això que encara no hem xerrat dels jugadors de la Colònia. Podem dir que va ésser un autèntic miracle que tots els jugadors meloners podessin tornar sans a La Vila. Esperam que quan acabi la temporada no ens arrepenyiguem d'aquests dos punts que no varem poder dur.

VILAFRANCA 3 CAS CONCOS 0

Altres partits molt avorrits no se si per les circumstàncies del partit ja que l'equip visitant va jugar quasi tot el partit amb nou homes per beneïtures seves o bé perquè els vilafranquers es varen veure molt superiors durant tot l'encontre.

PLAYA ARENAL 1 VILAFRANCA 2

Importantíssim partit que es va jugar el Vilafranca a s'Arenal i per més importància contra el que sense cap dubte és el millor equip de la categoria.

Si el Vilafranca no aconseguia guanyar es despedia de les possibilitats d'ascens que encara li queden i hem de pensar que un empat no li basta a per res. Així doncs va començar el partit que era molt ben controlat pel Vilafranca encara que tot el pes del partit el duia el Playa Arenal. A la mitja hora del partit i en la primera ocasió de gol que va fer el Vilafranca va marcar en Tià Sunyer i així va acabar la primera part. A la segona part l'equip local va tenir embotellat al Vilafranca durant els primers 15 minuts però sense crear excessiu perill damunt la porteria molt ben defensada en tot moment per en Pep Julià. Però el que són les coses quan pareixia que l'equip local havia perdut fuel va arribar el gol de l'empat que si hem de dir la veritat ha estat el gol més guapo que hem vist en tota la temporada. Amb l'empat l'equip meloner va tenir deu minuts d'inspiració i de molt bon joc i fruit d'això després de la treteta d'una falta n'Ernest d'un

fort xut aconseguia tornar a posar per davant el Vilafranca. El resultat ja no es mouria però hem de dir que al final l'àrbitre el senyor (sel pot dir) De La Camara va assenyalar un penal en contra i que pareixia que era la fi d'un somni però allà hi havia en Pep Julià per tornar l'esperança. Poc després es va acabar el partit tot era alegria tant als vestidors com a la graderia dels pocs aficionats que es varen desplaçar desde Vilafranca.

VILAFRANCA 3 LA SALLE 1

La primera part es per oblidar perquè no hi va haver res de res. Cal destacar però l'extraordinari gol que va fer Monserrat que va ésser per treure es capell. La segona part va ésser un poc més entretenguda i hi va haver moltes ocasions per un equip i per l'altre.

ALGAIDA VILAFRANCA

Diumenge hi ha un derby molt complicat. L'Algaida ja fa un parell de setmanes que es a primera i el Vilafranca si l'any que ve també hi vol ésser no pot deixar l'ocasió de almenys puntuar. Una altra cosa que està a favor de l'equip meloner és que l'Algaida ja no pot fer res més i segur que es queda a la segona posició.

Futbol Base

FUTBOL 5 INICIACIÓ (Fase Final)

El proper dissabte dia 22 de Maig comencen a Camps la fase final de la seva categoria i el primer dia s'enfrontaran als equips dels Camps, La Salle d'Inca i al Cardassar. Des d'aquí els desitjam molta de sort.

BENJAMINS DEL C.I.M.

Després d'una segona volta impresionant on no han perdut cap punt han quedat primers del seu grup i per tant s'han classificat per la fase final de consolació C. Dins d'aquesta fase final els hi ha tocat el Porreres i l'Espanya.

RESULTATS

- Sant Jordi 0 - Vilafranca 2
- Vilafranca 1- Margaritense 0
- Montuïri 0 - Vilafranca 5
- Espanya 0 - Vilafranca 0

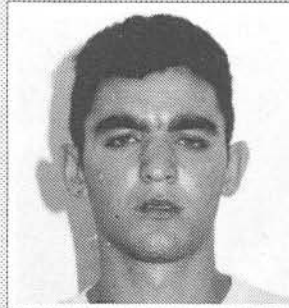
INFANTILS DE 3ª REGIONAL

Molt bon mes per els al.lots d'en Monserrat que només varen perdre el passat dissabte dins Vilafranca per un dels equips gallets de la categoria. Quan ja només els falten tres partits per acabar la temporada es troben situats al mig de la classificació amb 25 punts i es pot dir que han complit a la perfecció durant tota la temporada. Només cal recordar que el darrer partit que jugaran a Vilafranca serà el dia 29 a les 18 hores contra el Verge de Lluç.

RESULTATS

- Ferriolense 1 - Vilafranca 2
- Vilafranca 6 - Rotlet Molinar 1
- Soledad 1 - Vilafranca 3
- Vilafranca 0 - Ses Salines 5

MÀXIM GOLEJADOR

GOLEJADORS 2ª REGIONAL

- Garau 14 gols
- Sunyer..... 11 gols
- Chapira 5 gols

REGULARITAT

	Punts
Sunyer.....	99
Monserrat.....	94
Garau.....	92

MÀXIMS GOLEJADORS Futbol 5 iniciació

Emili Nicolau... 21 gols

- N. Chapira..... 8 gols
- B. Payeras..... 3 gols

Benjamins del C.I.M.

- P. Nicolau..... 41 gols
- J. Sitges..... 19 gols
- J. Mas..... 9 gols

Infantils de 3ª Regional

- J. Vidal..... 11 gols
- P. Rabassa..... 11 gols
- E. Mestre..... 10 gols

AUTOSERVEI CA'N JOAN

Ciclisme

El Gran Premi Pla de Mallorca '93 no podia començar millor pels corredors vilafranquers. El primer dia a la cronometrada de Maria de La Salut en Joan Miquel Barceló quedà a la tretzena plaça de la classificació general i vuitè a la seva categoria. Per altra part Tomeu Morlà

«de Son Arlandis» fou el primer classificat a la categoria de Veterans B, sens dubte un bon resultat. La resta de corredors, quasi tots novells, no defraudaren i quedaren en posicions intermitges.

La següent carrera, la de Sencelles, que s'havia de disputar dia primer de

maig fou suspesa per mor del fort temporal que afectà a tot Mallorca. Per tant la cursa es celebrà el dissabte següent, dia 8. Els corredors locals varen tenir una bona actuació, malgrat hagués pogut ser millor si en Tomeu Morlà, que sortia d'una enfermetat, no hagués perdut el liderat de la seva categoria.

El dia següent a Lloret es celebrà l'etapa més llarga del Pla, sobre un recorregut de 69 km. L'etapa fou molt moguda ja que constantment hi havia intents d'escapades. Els primers vilafranquers foren en Jaume Català i en Biel Febrer «Sordai» que entraren en vuitena i vinticinquena posició respectivament.

El diumenge dia 16 i en

motiu de la prova que es celebrava a Petran no hi va haver moltes diferències, ja que el grup entrà compacte a l'arribada. Si s'ha de destacar res és el primer lloc que va obtenir Antoni Mascaró a l'esprint especial de's Cruce. Aquest corredor vilafranquer, a les files de l'equip de Sant Joan, és el primer classificat en els esprints especials.

Cal destacar, amb els que es du de carrera, el gran potencial de l'equip de Maria de la Salut, on Ferriol Colombram i Mulet són els dos màxims dominadors de la cursa. En quan a l'equip Es Cruce-Taller Ca'n Botelles, ha agafat en bon peu aquesta competició i n'ha deixat boca badat a més d'un.

Especialitats de la casa	Paella
Berenjenas rellenas mariscos	Tota classe de carn al grill
Pechuga al marisco	
«Es Cremat»	
Chuletón Gallego	

Es Cremat
RESTAURANT • GRILL

C/ Costa i Llobera, 5 - Telèfon 83 21 50 - 07250 VILAFRANCA

Un programa de Govern per a tots.

Aquest és el moment de triar
un futur millor per a tots.
Ara no podem quedar enrera.
Necessitam les solucions
del PP per crear feina.
Per frenar els impostos.
Per millorar la protecció social,

la sanitat i l'educació.
Per defensar les pensions dels
nostres majors.
Ara el PP ens ofereix un contracte
de mútua confiança, un Govern
per a tots. Depèn del teu vot.

Francesc Gilet i Girart

ARA

Govern per a tots

Cursos de preparació

El Servei de Promoció Econòmica de la Mancomunitat Pla de Mallorca, en col.laboració amb l'I.N.E.M. i la Conselleria de Treball i Transport del Govern Balear, té previst realitzar els següents cursos de formació ocupacional:

-Curs de Jardineria: Joves entre 16 i 25 anys, durada 500 hores

-Curs d'Agricultura Ecològica: aquest curs no sols va dirigit a agricultors sino que també hi poden accedir persones interessades en el tema.

-Curs d'Animació Sociocultural: Aquest curs està dirigit a principalment, no exclusivament, a joves entre 16 i 25 anys. La durada del curs serà de 200 hores, amb 100 hores de pràctiques que es desenvoluparan en entorns diferents a les classes teòriques.

-Curs de Restauració i Reciclatge de Mobles. El curs estarà destinat preferiblement a majors de 25 anys. Hi ha possibilitat de treballar un cop acabat el curs, ja que en el camp de la fusteria es necessiten treballadors qualificats.

-Gestió Empresarial: Aquest curs està destinat a persones que tinguin interès en introduir-se en el món empresarial. La durada del curs serà de 300 hores aproximadament.

Si estàs interessat en realitzar algun curs dels que hem programat, no esperis al darrer moment, telefona d'hora al: Servei de Promoció Econòmica Mancomunitat Pla de

Mallorca C/ Hospital, 24 07500 Petra. Telèfon: 83 00 00.

Grup Escursionista de Vilafranca

El pròxim dia 13 de juny ferem l'excursió a S'ESTACA., Es partirà a les vuit del matí de la Plaça de la consuetud i cal apuntar-se.

Exposició d'utensilis

Recordam a les persones que vulguin col.laborar deixant objectes del camp i utensilis de cuina que altre temps s'empraven, per a l'exposició de les festes de la Beata i que una vegada acabada l'exposició seran tornats a la persona corresponent. Per posar-vos en contacte podeu cridar a: Catalina Sureda 56 00 07. Maria i Bàrbara Sastre 56 04 83. Maria Bel Amengual 56 00 48.

-Rosa Trobat Trobat, morí dia 7 d'Abril als 87 anys.

-Antònia Amengual Font, morí dia 26 d'Abril als 78 anys.

-Margalida Sastre Mas, morí dia 27 d'Abril als 77 anys.

-Jaume Mascaró Nicolau, morí dia 28 d'Abril als 79 anys.

SOCIETAT

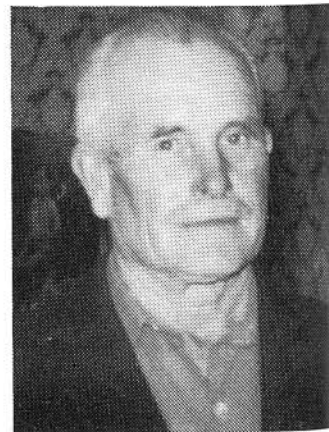
-Rosa Trobat Trobat, morí dia 7 d'Abril als 87 anys.

-Antònia Amengual Font, morí dia 26 d'Abril als 78 anys.

-Margalida Sastre Mas, morí dia 27 d'Abril als 77 anys.

-Jaume Mascaró Nicolau, morí dia 28 d'Abril als 79 anys.